

Reima Mäkinen Zippo

ZIPPO 1

Reima Mäkinen Zippo on Zip-lehden reinkarnaatio. Mäkinen lisäksi mukana ovat britti Michael Leigh, Hillar Meers Virosta ja Petri Tuomola, jonka molemmat sarjat alun jälkeen hiukan lässähtävät. Piirrostyö on parempaa kuin ajatus.

Keskiaukeaman Kari Hippi TV Berlin -raportti *Muuri* on kahden tyylin sekamelska: Berliinin ja Kiinan muurit ovat Mäkinen mielellään piirtämää tarkkaa, totuutta tavoittelevaa viivaa, kun taas reportteri Hippi on oikea t-humanoidi ja karikatyyri, tyhmiä kysymyksiä esittävä ei edes ihmisen näköinen toimilata.

Ensi silmäyksen jälkeen kuvien oikean järjestyksen löytäminen ei tuottanutkaan vaikeuksia. Mäkinen myös tiivistä asiansa olennaiseen kuin toimittaja ikään.

Mitä jää? on myös muutokokeilu. Ives tapaa isän metsällä ja poika on monettynyt naisensa. tarinat kerrotaan vuorotellen, kahdella onsi aukeamalla sivu kumpakaakin. Lopussa ne yhdistyvät, koska niitä yhdistää näennäisen ohkainen säle, itse asiassa yksi pojan ajatus. Ihan näin kaukaa etsittyjä suuria linjoja ei näin pienessä jutussa kyllä odottaisi.

Lukemista lomittelu ei ainakaan helpota. Mutta tarinan itesääli on aitoa ja ilmeet paikoin mainion veljuja.

Kansallistunne ja *Helmi* olivat liian ennalta arvattavissa.

Molemmat ulkomaansarjat olivat sopusuhteisia.

ZIPPO, Reima Mäkinen, Oksanenkatu 7 A 3, 00100 Helsinki. PSP 6265 18-2, 4 6 mk. Fantasia-Zippo ilmestyyneen toukokuun puolivälissä, molemmat saa yhteensä kymppiä.

KOTOMAAN KATSAUS

KANNUS 41 (3/89) JA 42 (4/89)

Näissä lehdissä juutuun - oireellista kyllä - viimeisen Kannuksen tekstiosuuteen. Kuolleiden glorifointi on vastenmielinen tapa, ja kun Kannus kerran on lopetettu niin se on lopetettu. Sanon ainoastaan, että Kannus julkaisi 10 vuoden aikana noin 200 piirtäjän ja käsikirjoittajan töitä. Moisisesta saavutuksesta täysi tunnustus julkaisijalle ja toimitukselle.

Anne Streng pääsee esiin Kannus 41:ssä miltei albumimittaisella *Matka kevääseen* -fantasiiallaan. Pitkäjäntisyys on jutun paras puoli, loppu ei ole välttämättä ennalta arvattavissa.

Lyriikka, mystisyys ja unen selittämättömyys tuontuvat Strengiltä hyvin, mutta sen vuoksi häneltä toivoisinkin hieman lisää rohkeutta fantasioihin. Näin pitkässä tarinassa tarvitaan välillä nousuja ja selkeämmin esiin tuotua yllättävyyttä, jotta mielenkiinto pysyy hereillä - ainakin minun mielestäni!

Strengin sarjakuvassa teksti, kuvat, jopa tekstaas ovat osa kokonaiskuvaa, eikä sitä ole ollenkaan ikävä katsoa. Mutta miitähän nämä fantasiat näyttäsivät väreissä - ja jonkun toisen kuvittamana?

Kannus 42:n sarjakuvista jäivät mieleen Ti-

mo Ronkaisen *Kalju mies* -stripit ja myös vanha tuotanto: Matti Hagelbergin *Ensio* (varsinkin uskovalistenpelottelutarina) vuodelta 1986 ja Nalle Virolaisen *Saksalaisnaisen* nautinto (1987). Timo Varpion ja Pekka A. Mannisen *Kuriiri* oli yllättävä viipale tapahtumattomuudesta. Ippo Lagerstedtin kirjoittamassa *Linna maailman laidalla* -sarjassa Hagelberg näyttää toisen puolensa (monipuolisuutensa) piirtäjänä, mutta jatkosarjaksi tarkoitettu tarina jäi muuten lupaukset tulevaisuudesta antamatta. Hiikka ja Tiina Nykyrin perspektiivit eivät tyypillisyydessään (tai tyypillisyyssparodia) oikein innostaneet ja Kai Ruohosen sarjakuvien kirjalliseen tasoon pätee samakuin Zippin Kansallistunteeseen: Ailtoniemi on aivoton porsas, mutta kyllä sen jo kaikki tietävät.

Numerossa 42 on lista ikinä Kannukseen piirtäneistä tai kirjoitaneista.

KÄRKI 4/89

Marko Tiaisen heikkous ovat ihmiskasvot; rakennukset ja autot ovat paljon helpompia piirrettäviä. *Kuukauden western* alkaa taustollaan keskinkertaisena mutta pian loppuu sekin ja ruutuihin jäävät vain vartat. Lopussa ajatus harhailee ja sarjakuvaa sarjakuvassa -

idea otetaan käyttöön. Asenteitaan Tiaisen kertoma tarina ilmentää peittelemätöntä, Maranalta opittua sovinnismia.

Mikko Kaivoksen *Voihan räkä* ja *Elämän valttikortit* ovat kuviltaan lupaavia, kerronnassa ja sommittelussakin on ideaa. Tarinat ovat keskenään erilaisia (mikä on hyvä merkki), joskaan eivät kovin omaperäisiä. Matti Viskarin *Eeli* ja *Konsensus* ovat turhan täyteen lastattuja strippejä; viisit eivät naurattaneet. Timo Lepiston *Poterossa* tekstiä on paljon ja kuvitus ei ole kovin ilmeikäästä.

Jouko Pukkilan *Lampaissa* pidän eniten tunnelmasta, laajojen mustien ja valkoisten pintojen käytöstä. Autiuteen loppuva loukkaustarina oli ideana sykähdyttävän. Taustamattomat sivut ovat aneemisen näköisiä. Pukkila tuntuu etsivän rytmiä sivutaitolla, mutta nappisuoritusta ei ainakaan näissä ole. Kuuhaaveessa on yritys, mutta ehkä liikaa ruutuja ja selittyä.

KUVASARJAT 3

Kyse on jonkilaisesta avaruustarinasta, jonka juonesta en päässyt perille. Pitkän sarjan ovat kuvittaneet Ville Karikoski, Petri Backström, Ville Koli, Miikka Kari, Jussi Lampela ja Jukka Rutanen.

Miikka Karin kerronta on kaikkein parasta. Hänen osuutensa tekstiin ovat tehneet Ville Karikoski ja Ville Koli; ja jos se ei tarkoita vain puhekuplien dialogin rustaamista, niin siinä tapauksessa onnittelut hyvästä yhteistyöstä.

Miikka Kari vaihtelee tyylistä toiseen varsin suvereenisti; jokainen sivu on erilainen. Kun hallitsee tyyli on se tietysti kivaa, mutta lukija kuitenkin ehkä pitäisi vähemmästä sekoittamisesta. Omaa silmääni miellyttivät avaussivu (30) ja sivu 37, miksei myös 32, mustan epäonnistumisesta huolimatta.

Petri Backströmin joissakin kasvoniilmeissä on myös oma, oikea ote. Yhteiskuvissa anatomia ja perspektiivit sen sijaan heittelevät. Jukka Rutanen muutamissa hahmoissa on tietty selkeän linjan tyyppistä tyyllittelyä, mikä näyttää paljon pristävämmältä kuin esimerkiksi alun Ville Karikosken puumaiset ihmishahmot.

Kuvasarjat, Uittamontie 6 E 24, 00940 Helsinki. 15 mk. ilmestyy neljässä vuodessa, vuosikerta 50 mk. KOP 127150-627280.

SARJARI 26

Sarjarin teemaratkaisua olen ennenkin kehaisnut; teeman ympärille on helpompi haalia juttuja. Toisaalta, kuka päättää teemat? Onko Sarjariilla yksi tuottaja vai useampia?

Nyt Sarjari paneutui dogmeihin, ja eniten säväytti Mannisen *Fin Land*. Eikä voi kieltää, etteikö Manninen olisi myös piirtäjänä kehittynyt.

Riikka Söyryngin *Syvällisissä* näkyy taas sama tyyli kuin esimerkiksi Johanna Rojolalla ja Turun Kaarina Löfgrenillä. Kaikki piirtävät rennosti ja luonnosmaisesti, eivät yhtään tunkkaisella tavalla. Vaikutteet voisivat tulla - ainakin henkisesti - vaikka Hernandezeilta, sekä piirroksissa että teksti-ideoissa. Jotenkin nämä jutut ovat ideoiltaankin paljon kiinnostavampia, elävämpiä ja tuoreempia kuin keskiverto suomalaispoikasten teokset.

Sarjarin porukka on melko kokenutta ja ruinointunutta piirtäjäväkeä. Dogmi-Sarjarissa useimpien dogmien taustalla olivat aseet, mutta aito viha puuttui.

Petri Kempainen